

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερος μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὄγδοῦντα πέντε,
τὸ Κουβέρονο πάει πρῶμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα—μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα —κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι —γιατὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς—δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεπτέρια—ὅπως πρῖν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ—ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μέσ' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα—κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει—εἶδ' ἀλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Δωδεκάτῃ τοῦ Γενάρου
καὶ μουτσούναις 'στὸ παζάρι.

Νούμερο πενηνταένα,
κι' ὄλα μας μασκαρεμένα.

Ἄλγοι σίχοι μὲ μανία
'στὴ Μεγάλῃ Βρετανία.

Νέα πάλι καταφρόνια 'στὴ φτώχῃ μας τὴν πατρίδα,
νέα προσβολὴ ἀκόμη κι' ἐντροπὴ καινούρια πάλι,
γιατὶ βροῖσαν ἕναν ἄγγλο εὐγενῆ μὲ μιὰν ἀγγλίδα
ἢ γενναία Βρετανία, ἢ Ἀγγλία ἢ μεγάλη,
τὴν μικρὴ μας τὴν πατρίδα ζήτησε νὰ ταπεινώσῃ
κι' ἄλλο μάθημα καινούριο ἦλθε πάλι νὰ μᾶς δώσῃ.

Γιατὶ βρέθηκ' ἕνας μόνος στρατιώτης κακομοίρης,
ἄθλιος, καθὼς τὸν εἶπαν, ἴσως καὶ φρουρὸς τοῦ νόμου,
καὶ τοῦ φάνηκε πῶς πρέπει ἐν ἀνάγκῃ καὶ ξιφῆρης
νὰ σταθῆ, νὰ ἐμποδίσῃ 'στὴν διάβασιν τοῦ δρόμου,
γιατὶ τόλμησε ἀκόμη, δίχως διόλου νὰ τὸν ἔξερῃ,
καί 'στὸν Νικόλσον τὸν Ἀγγλο δὴ ὀβερκλαῖς νὰ καταφέρῃ.

Ἡ μεγάλη Βρετανία οὔτε μιὰ στιγμή διστάζει
ἐνὸς ἔθνους, ὅπου πάντα ἔδειξε σ' αὐτὴν λατρεία,
μόνο γιατί ἔτσι θέλει, μόνο γιὰ νὰ κάμῃ χάρι,
γιὰ νὰ δείξῃ σ' ἕναν ψύλλο τὴ μεγάλη τῆς ἀνδρεία,
'στὴ γραμμὴ ἄλλο στρατό του γιὰ ταπεινώσῃ νὰ βάλῃ,
νὰ τῆς φέρῃ δῆθεν ὄπλα καὶ τὸν ὕμνο τῆς νὰ ψάλῃ.

Κι' ἡ φτώχῃ αὐτὴ πατρίς μας, ὅπου ἐθαλασσοκράτει,
'ποῦ κι' αὐτὴ μεγάλη ἦταν κι' ἀνασσα τῆς γῆς ἀκόμα,
μὰ ποτὲ τῆ δυνάμει τῆς τὰ μικρὰ δὲν εἶδαν Κράτη
καὶ μὲ τῶν Περσῶν τὰ πλήθη ἐκτυπήθη σῶμα, σῶμα
κι' ἡ φτώχῃ αὐτὴ πατρίς μας τὴν ἐντροπὴ τῆς καταπίνει,
καὶ ὁ κολοσσὸς τὴν βλέπει μὲ ἀνέκφραστη γαλήνη.

Ὡ Μεγάλῃ Βρετανία, ἄλλο τώρα συλλογίσου
πῶς ἂν εἶπες 'στὴν Ἑλλάδα νὰ ταπεινωθῆ ἔμπροστά σου
δὲν εἶν' ἢ ἐντροπὴ δικὴ μας, ἢ ἐντροπὴ εἶναι δικὴ σου!
Γύρνα δὲς τ' ἀναστημά μας, γύρνα δὲς τ' ἀνάστημά σου,
καὶ θὰ δῆς πῶς οἱ ὀπλίται κι' ἂν σταθῆκαν 'στὴν ἀράδα
κι' ἂν σοῦ ἔψαλαν τὸν ὕμνο, ἦτον ὕμνος 'στὴν Ἑλλάδα.

Εἶσαι κολοσσὸς τὸ βλέπω, εἶσαι χώρα δοξασμένη,
καὶ ὁ κόσμος ὅλος τρέμει τὴν μεγάλην Ἀλβιόνα,
δμως ἴσο καὶ ἂν ἦσαι εἰς τὸν κόσμον ἑξακουσμένη,
δὲν μπορεῖς ποτὲ νὰ φθάσῃς τὸν λευκὸν μας Παρθενῶνα.
Κι' ἂν ἐρείπιον ἐκεῖνος ἦναι σήμερα, θυμήσου
πῶς ἐρείπιον νὰ γίνῃ εἰμπορεῖ κι' ἡ δυνάμει σου!

Ἄν ἐτόλμησ' ἕνας Ἕλληνας ἕναν Ἀγγλο νὰ κτυπήσῃ,
κάθε Ἕλληνας τὸ στήθος ἐκτυπήθη κι' ἐπληγώθη
μὰ σὰν ἦλθε ἢ Ἀγγλία τὴν Ἑλλάδα νὰ ὑβρίσῃ
καὶ ἀπέμεινε Νιόβη ἢ Ἑλλάς κι' ἀπροσβολώθη,
σὰν δὲν εἰμπορεῖ τὴν ὕβριν ὅπως ἔξερει ν' ἀπουπλύνῃ,
ἀπ' τὰ στήθη τῆς μὲ πόνο μιὰ κατάρα τῆς ἀφίνει.

'Στὴν πρῶτη κεντρικὴ πλατεία τοῦ Λονδίνου μιὰν ἡμέρα
Ἀγγλικὸς στρατὸς νὰ στέκῃ σοβαρὰ ἀραδιασμένος,
τὰ καπέλα του ἐξαίφνης νὰ πετάξῃ στὸν ἀέρα,
κι' ἕνας ὕμνος ν' ἀντηχῆσῃ ἀσυνείθιστος καὶ ξένος.
Κι' ὄλ' αὐτὰ νὰ τ' ἀπαιτήσῃ μιὰ τῆς γῆς μικρὴ γωνία,
ἔτσι γιὰ νὰ ταπεινώσῃ τὴν Μεγάλῃ Βρετανία!